

Setkání v životě a ve filosofii

Dva lidé, žijící ve stejném městě, se nemohou potkat, jde-li každý jinou ulicí – leda když se ty ulice někde kříží nebo setkávají a když se tam shodou okolností oba vyskytnou zároveň ve stejnou dobu. Ale k tomu může dojít jen náhodou, a samo o sobě to takřka nic neznamena, pokud se neznají od dřívějšíka; vždyť oni se ani nemohou poznat, leda že by se už znali od dřívějšíka. A i když se poznají, mohou se možná jen pozdravit a pak jít dál. O skutečném setkání lze mluvit jen tehdy, když se zastaví a když spolu promluví. Ono totiž zase nestačí, když promluví jen jeden a když druhý neřekne nic (nebo jen souhlasí). Ve světě filosofování to všechno vypadá hodně jinak. Především se dva myslitelé vůbec nemusí fyzicky potkat; nejčastěji to vůbec není možné, protože četní z partnerů setkání už dávno zemřeli; pokud ovšem zemřel i ten druhý partner, zbývá pro žijící myslitele jen jediné: pokusit se do jejich setkání ještě dodatečně také vstoupit a účastnit se také jejich rozhovoru, dokonce s nimi vejít ve spor (a případně se dostat do sporu i s jinými, kdo se také pokoušejí se takového setkání dodatečně zúčastnit). A to vše je možné jen tehdy, kdy účastníci setkání a rozhovoru jen o sobě navzájem nemluví, tj. nedělají své partnery tématem svých příspěvků, ale když se pokoušejí setkat o společného tématu, u společné „věci“.

(Písek, 091203-3.)